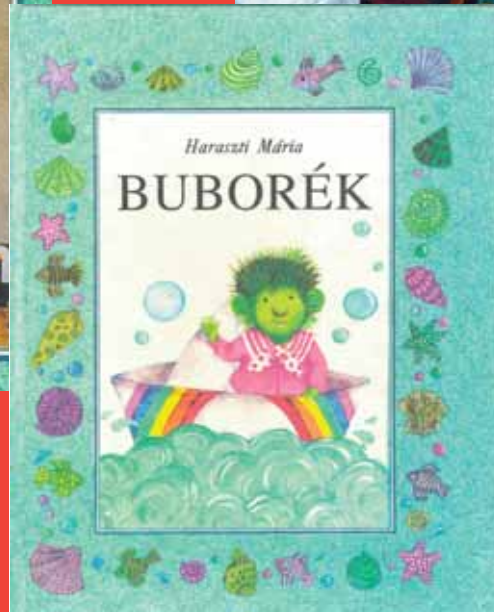

Hogyan születik a mese?

Bulcsóka
rajongója

Kedves Marika néni!
 Naxionomaga kaplarm az a mesekönyvet,
 amit Marika néni is írt. Nagyon kellett
 a könyve. Szépen írt a kaplarm.
 Gyakran, ha kedve feljárom a Bulcsóka
 című könyve kedvete. Nagyon szeretném,
 ha elhoznád a Bulcsóka is.
 Szerem, hogy néha nézem a kedvete
 egy kedvete!

Hogy juttat el, hogy is egy könyvet?
 Mivel nem egy man a könyvet?
 Szerem a könyvet a könyvet?
 Azt szeretem, hogy Bulcsóka juttat el egy
 kedvete néni, az a kedvete kedvete
 kedvete kedvete. Amikor a kedvete
 néni kedvete, is az a kedvete kedvete,
 ha egy kedvete kedvete. Amikor meg-
 nézem az a kedvete. A kedvete
 kedvete, mind a kedvete. A kedvete

kedvete kedvete is nagyon
 kedvete a kedvete. Amikor
 egy kedvete kedvete a kedvete.
 én most kedvete! Szerem
 a kedvete! Szerem rajongója
 kedvete Ammária!

1994.1.3.

Haraszti Mária

A horgony

Buborék nekiveselkedett, hogy segítsen a kapitánynak felhúzni a horgonyt. A vasmasca ugyanis beleakadt valamibe, és nem akart mozdulni, bárhogy bővölték is. Mit lehet ilyenkor tenni?

Segítséggel kell hívni a manóutasokat. Mert szegény lenne, ha itt kellene rostokolniuk mindaddig, amíg megérkezik a következő járat. Vízük sincs már elegendő, nem várakozhatnak itéletnapig. Húzták hát a köteleit, tekerték a csűrőket, ahogy bírták. Mindhiába: nem moccant meg a vasmasca. Fogva tartotta valami.

– Mi lehet az? Gyökér? Szikla? Errefelé pedig nem nagyon van ilyesmi – morfondírozott a kapitány, mialatt az apró manókezek szorgalmasan húzták, tekerték, feszítették, amit kellett.

– Talán jéghegy? – kérdezte egy nagykalapos manósisasszony.

A többiek óvatosan kacarásztak. Udvariaságból nem nevettek hatalmasat: még hogy jéghegy? A trópusokon?!

– Amondó vagyok, valami nagy hal akadhatott horogra. Illetve horgonyra. Talán egy cet-hal. Vagy bálna. Vagy márna. Vagy delfin. Vagy tintahal. Vagy cápa... – gondolkodott egy bajszos manófi.

– Jaj! – rémültek meg a manósisasszonyok, a nagykalappossal egyetemben. – Végünk van! – Még hogy hal? A hal úszik. Mi meg sajnos nagyon is állunk. Vesztegelünk. Rostokolunk! – dühögött a fűtő, aki épp az előbb dugta ki a

fejét a kazánházból. – És mit gondolnak, meddig tárolják a hajót hajtó zöld kövek az energiát? Amondó vagyok, ha el nem indulunk, majd azért kell várakoznunk valahol az óceán közepén, hogy feltöltjük energiával a zöld köveket. Csináljanak valamit, kapitány úr!

– No igen... – mormogott a kapitány.

– Mama! Szemjas vagyok! – nyafogott egy csöppnyi csemete.

– Asszonyom, óvatosan itassa meg a kicsit, estijnán kell bűnnünk az ivóvízzel, ki tudja, meddig kell még itt rostokolnunk... – tanácsolta a kapitány.

– Jaj, mi lesz velünk?! – sopánkodott a manósisasszony, az a nagykalapos. – Hátha elpusztulunk...!

– Pánikra semmi ok! – somolygott a kapitány a bajsza alatt.

FODOR KATALIN rajza

– Még hogy semmi ok?! Hogy lesz ebből világszerte manófi? – kérdezte egy mérgeben megkékült zöld manó bácsi.

– Vágjuk el a kötelet, és kész! – ajánlotta egy manógyerek.

De erre nem lett szükség, mert egyszerre csak elődult a hajó. Az utasok a hirtelen rándulástól vették észre, hogy már nem vesztegelnek, hanem szelők a hullámokat a hajójukkal.

Hűha! Ennek a fele sem tréfa! Mi lehet ez? Tengeri áramlat? Csoda? Varázslat? Hiszen a vasmasca még mindig a mélyben van...

Izgatottan tanakodtak a fedélzeten, míg végül magától megoldódott a rejtély. Felbukkant a hajó mögött egy delfinfióka, szájában a vas-

masckával. Az éles horgonyvas beleakadt szegénynek a szája szélébe.

– Még ilyet? Delfin koma, micsoda ötlet volt bekapni a horgonyt? Nem mondta a mamád, hogy veszélyes ilyesmivel játszani? – korholta a kapitány a pörül járt teremtményt.

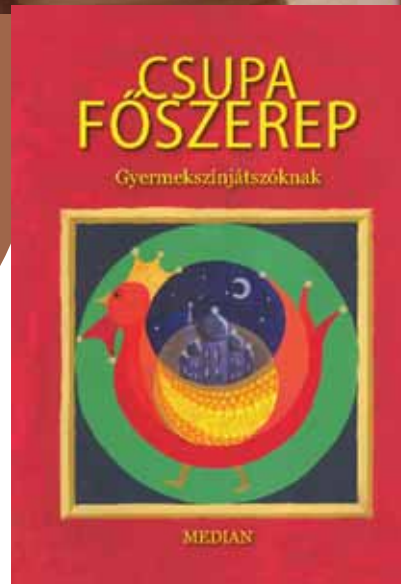
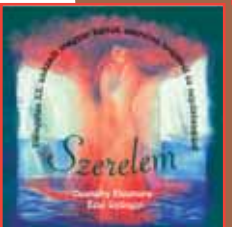
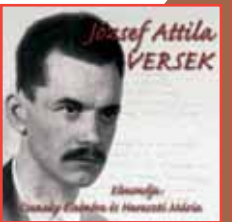
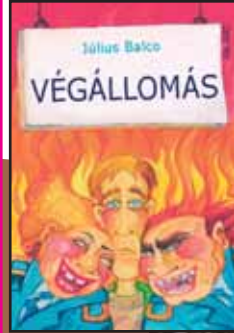
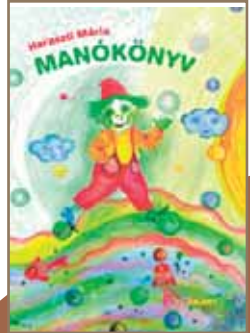
– Hol a mamád, pici? – kérdezte a manósisasszony, és szigorúan nézett a kalapja karimája alá.

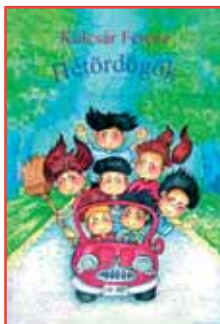
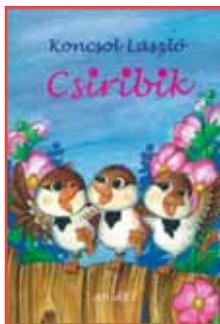
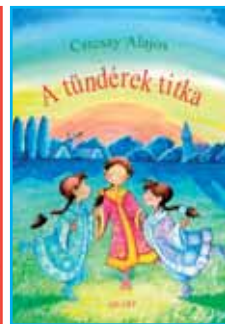
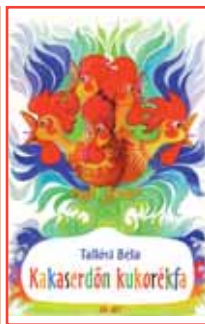
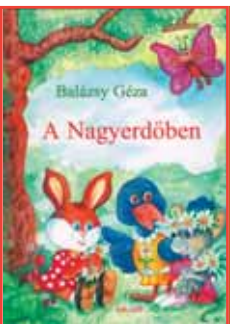
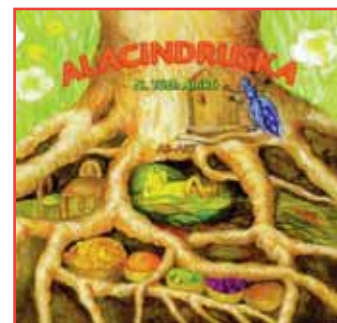
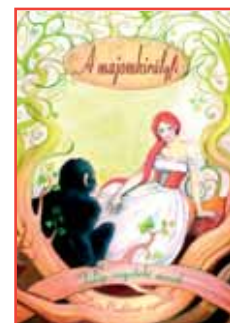
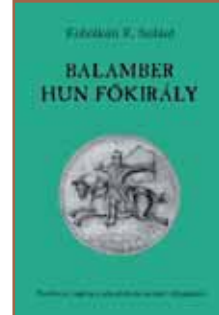
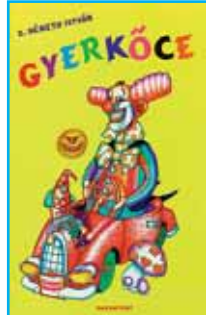
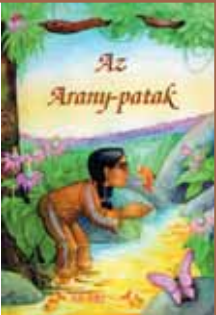
A pici delfin nem szólt semmit, csak toltta maga előtt a hajót az orra hegyével, óvatosan, mint aki százszor megbánta, hogy nem hallgott a mamájára és nem volt eléggé óvatos a kampóval való játszadozásban.

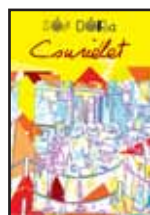
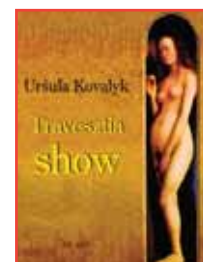
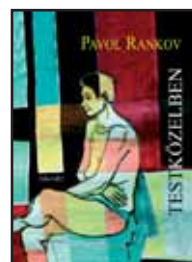
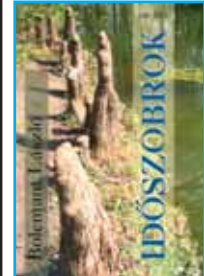
A hajó orra nagy hullámokat vetve hasította a sötét vizet. Az utasok hadonásztak, összevissza kiabáltak. A delfinfiókok meg rendületlenül tolták az apró zöld hajót.

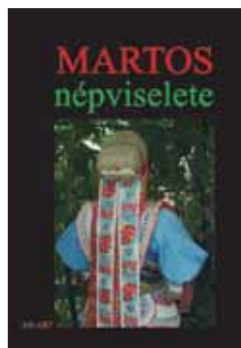
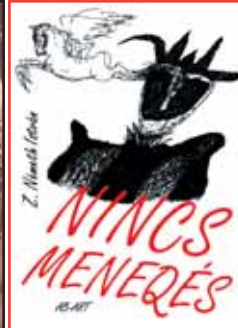
Hogy mi lett az apró zöld manóhajóval meg az utasaival, s milyen kalandokban volt még ezután része Buboréknek, a pici zöld manónak a zöld szigeten? – megtudhatod Haraszti Mária legújabb könyvéből. A címe: Buborék a szigeten. Nemrégiben jelent meg a Microgramma Kiadó gondozásában, s kapható a könyvesboltokban.

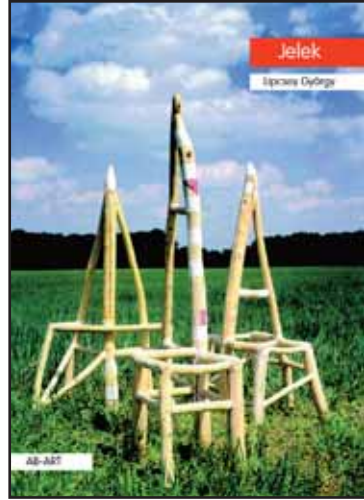
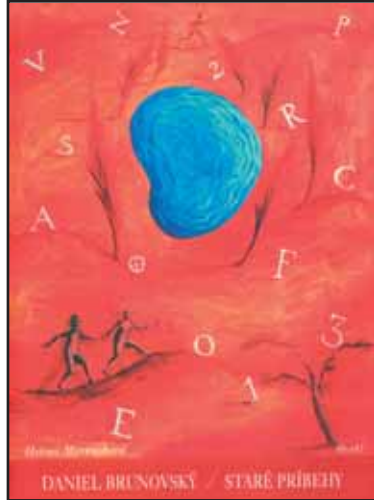
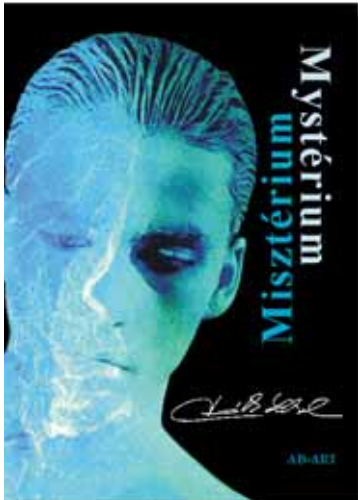

MEDIAN